

Hejsek 4

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXVI prosinec 2010

Pejsek štěká...

Štěkám vše nejlepší Ma-
jdě, Marečkovi, Kubovi,
Matyášovi, Davidovi a
paní Dohnalové!!!

Pom: „Pochopili jste to?
Nepochopili, vidíte.“

Bahňák jako Einsteino-
va milenka: „Skvělá před-
náška!“

Pamatujete?

Tamhle se něco hýbe!
Ten se ale krásně třpytí,
nevidím, já nic nevidím!!
Hrůza, pohroma! Pomoc,
musíme utíkat jako o ži-
vot! Chcete s tím pomoci,
stařenko? Vidíte, řešení
je snadné! Bez zranění se
neobejdeme...

Co budeme dělat?

7. 12. Družinovsky

10. 12. Čaj

14. 12. Oddílovka (16:30 - 19:00)

17. – 19. 12. Vánoční výprava

21. 12. Vánoční schůzka (do 20:00)

Další akce

15. 1. bruslení

16. 1. 1.divadelní zkouška

25. 1. mistrovství v uzlování

8. 2. výrobní a učící schůzka (jarní prázdniny)

18. - 20.2. výprava nejstarších

26. 2. Výroční výprava

27. 2. Akce pro velké
 25.-27.3. výprava na Sázavku
 duben Divadelní festival
 21.-25.4. Velikonoční táboření (jen starší)
 7.-8.5. Výprava na kytičky
 20. - 22.5. štítek táborníčka
 4.-5.6. poklad
 17. - 19.6. blind (pro nejstarší)

Bodování za říjen

1. Jenda	32	18. Honzík	17
2. Pomeranč	32	19. Tea	16
3. Májka	32	20. Esterka	15
4. Míša	32	21. Kubík	15
5. Simča	32	22. Vašík	15
6. Štěpán	32	23. Matyáš	14
7. Terka	32	24. Jakub	13
8. Mikulda	32	25. Tomášek	12
9. Sára	32	26. Majda	10
10. Vosa	32	27. Skříťa	10
11. David	31	28. Kuba	9
12. Kuba	31	29. Párátka	9
13. Obi	30	30. Eliška	9
14. Báhnák	26	31. Samara	9
15. Ondra	24	32. Týna	8
16. David	21	33. Mareček	5
17. Terka	18		

Verše barda Trojlísta

V celém království elfí děti od malička slýchají vyprávění o čarodějnici Drápě z Černého lesa. Každé elfátko ví, že se má bát večerních stínů, protože to jsou Drápiny dlouhé křivé pařáty, ze kterých jde chlad a úzkost. Když padne tma, to její stará ruka svírá celou dědinu. V mračných bezhvězdných nocích zase všichni vidí výpary, které jí vychází z hnilobných úst. Někteří ze strachu s věkem vyrostou, všichni si ji však připomínají, když se za bouří zem otřásá jejím hromovým burácením a její zlé myšlenky metají do stromů, lámou je a zapalují malé ohníčky.

Nikdo nepamatuje, že by Drápu někdo přímo viděl, přesto ji všichni znají. Z vyprávění se staly historky, z historek legendy a zákony přírody, až už si nikdo ani nevzpomněl, jak vlastně Drápa vypadá a jak bude asi stará. Každé elfátko ale s jistotou ví, že bydlí v Černém lese a za nocí vylézá ven a snaží se chytat zlobivé děti, které ještě neleží v postýlkách.

Když děti trochu povyroستou a zapomenou na strach, vydávají se někdy za hranici, kde již začíná Černý les. Málo se jich ale kdy vrátí zpět. A kdo se vrátí, z toho bys ani páčidlem nedostal, co vlastně viděli a slyšeli. Ti nejšťastnější ze šťastných za úplňku v náměsíčném transu vycházejí do noci a podivně blábolí o stu jeskynních vchodech, o hlubokých močálech a končetinách různých tvarů z nich čouhajících.

Co mají ale všichni společné je, že se jim v životě zdařilo najít štěstí, prostě to, co si vždycky přáli. Říká se, že kdo se vydá Drápu vyhledat, je ve svém srdci ryzí, má hlavu bystrou a nohy silné, splní se mu přání, po kterém touží a najde štěstí. Možná proto se čas od času najdou odvážní blázni, zoufalci, kteří už nemají co ztratit nebo si tolik věří. Vydávají se Drápu hledat. A to i přesto, že zdaleka nemusí mít ve svém osudu vepsáno, že si zachovají duševní zdraví a dokonce i svůj život!

Záchrana království 26.-28.11

Vyjeli jsme si na Šumavu vstříc šťastným zítřkům a nestačili jsme se divit. Tolik sněhu jsme opravdu nečekali a když jsme po dlouhé cestě vlakem konečně vystoupili, náležitě jsme si ho užili. Šli jsme trochu delší cestou než jsme plánovali, ale aspoň jsme se řádně vyvětrali. Na chatě na nás už čekala výborná polévka, tak jsme pojedli a zavrtali se do spacáků. Při čtení na dobrou noc jsme se se dozvěděli o princí, kterému byl zabit otec vlastním příbuzným a kterého nyní mají v opatrování tři čarodějnice: Magráta, bábi Zlopočasná a stařenka Oggová...

Ráno moudřejší večera, a tak jsme počkali. Při snídani se ukázalo, že princovi je pouhých 12 let a že je potřeba ho co nejrychleji postaršit, jinak nám v království zavládne chaos a čarodějnice budou mít problémy.

Přijali jsme tedy výzvu a pustili se do toho! Nejprve jsme vyvolali démona, aby nám pověděl, co nás čeká. Ejhle, náhle jsme ztratili hlas a museli co nejrychleji provést rituál. K tomu jsme se potřebovali dorozumět, ale pozor na poštovní holuby! Poté začali obtěžovat strážce, bylo nutné zabavit je a schovat prince, i tento úkol zvládly naše sestry na jedničku. Venku bylo hezky, a tak jsme se šli užít zimních radovánek. To byste nevěřili, jak je sáňkování nebezpečnej sport... Po skvělém obědě jsme pokračovali, čaroděj nás zaklel a my se snažili silou vůle a logickým myšlením kletbu zlomit. Další překážkou nám byly sovy, které nás viděly a chtěly žalovat. Nezbyvalo nám tedy nic jiného, než jim otrhat všechna pírka, aby nic neřekly. Nahá sova se totiž stydí a nebonzuje.

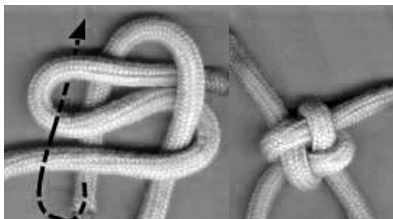
Ted' už chybělo jen vytvořit ochranu pro naše světla a dorazit s nimi na místo určené k rituálu korunování prince. Až na menší komplikace v obřadu způsobené nepochopením instrukce: „Chodíme v kruhu doleva“ se korunovace zdařila a my si mohli konečně vydechnout po dobře odvedené práci. Ráno jsme uklidili, nanosili dříví a vyrazili na dlouhou cestu vlakem domů...

Uzle

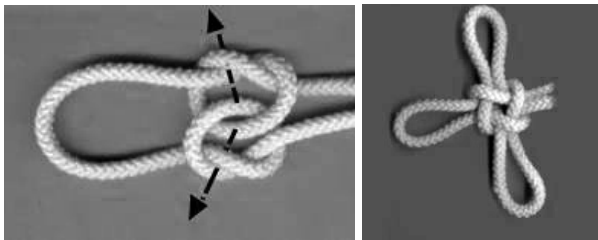
Uzle mají mnoho funkcí v různých oborech. V tomto čísle si ukážeme některé ozdobné uzle, které se používaly zejména na okrasu a získaly význam díky svému vzhledu.

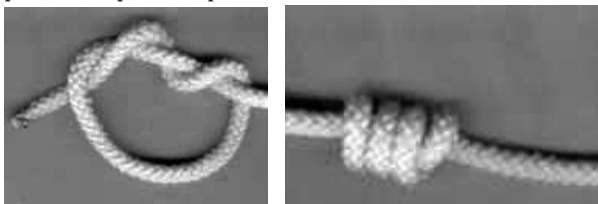
1. Buchtičky - uzel dobrého skutku, sloužil k podobným účelům jako uzel na kapesníku, lidé si ho vázali, aby nezapomněli vykonat dobrý skutek.

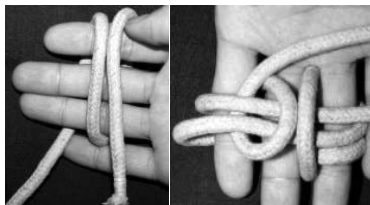
2. Jižní kříž - jinak také mořský kříž, získal své jméno od námořníků, jeho základ tvoří uzel lásky.

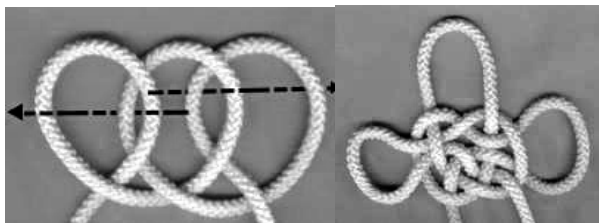
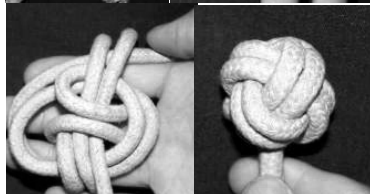
3. Buřtík - neboli převinuté očko, sloužil Indům jako počítadlo počtem převinů.

4. Opičí pěst krom ozdobného účelu slouží i k užitečným věcem, např. jako knoflík.

5. Vrcholový uzel používal se u plachetnic, nebo u připevnění kotveního lana.

Putování přírodou – díl třetí

Nad Betlémem hvězda svítí

Kdy jindy vzhlednout vzhůru k obloze za jasné hvězdné noci, než právě v prosinci, kdy se zjevila velká hvězda Betlémská. K nebi vzhlíželi lidé již od

nepaměti, kresby některých souhvězdí byly nalezeny už na předmětech z doby kamenné – tedy tisíce let zpátky.

Souhvězdí není nic, co by drželo hvězdy ve vesmíru pohromadě. Jsou pouze výtvořem lidské fantazie, nejjasnější hvězdy na obloze – mnohdy nepředstavitelně vzdálené od sebe – nám ze země připadají, jako by tvořily nějaký obraz. Každý národ a každá civilizace si vytvářela svůj vlastní systém souhvězdí – každý je pojmenovával jinak, všímali si ale většinou stejných útvarů. Lidé je využívali k věštění budoucnosti, ale i k praktickým věcem – především orientaci na moři.

Dnes oblohu pokrývá 88 souhvězdí, z nichž zhruba polovina je známá už z dob Starověkého Řecka. Patří k nim většina souhvězdí, která jsou vidět u nás – souhvězdí severní polokoule. Souhvězdí na jižní polokouli byla pojmenována až později, v dobách velkých mořeplavců a objevitelů.

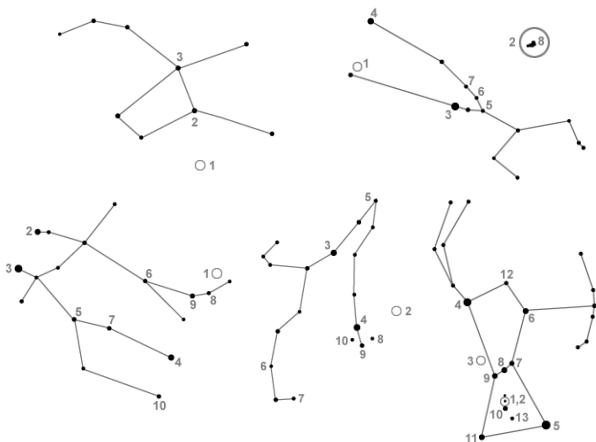
Jak Země obíhá kolem Slunce, naší nejbližší hvězdy, odkrývá a zakrývá se nám vždy část oblohy. Podle toho, kde se vzhledem ke Slunci nacházíme, vidíme oblohu zimní, jarní, letní nebo podzimní. Jsou však ale i souhvězdí, která vidíme po celý rok – třeba souhvězdí Velké medvědice, které nám pomocí Polárky pomáhá určovat sever.

Zkuste určit nejznámější souhvězdí zimní oblohy, kterou vidíme právě teď, a letní oblohy, kterou vidí-

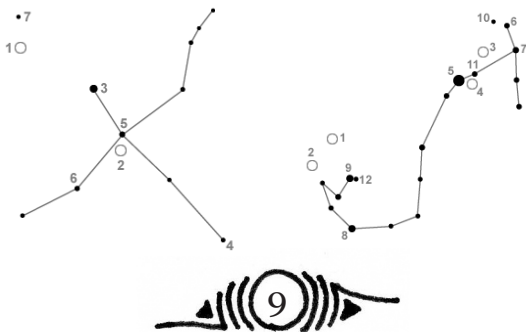

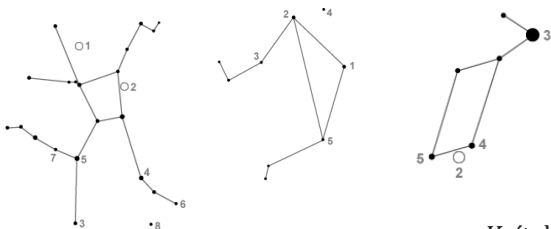
me na táboře. Samozřejmě vás nějaký ten stříbrňák
nebo trám ze dřeva jako odměna nemine.

Souhvězdí zimní oblohy:

Souhvězdí letní oblohy:

Kvítek

Tajemství školních jídelen odhaleno!

**> Zjistilo se, že veškeré školní obědy jsou
živočišného původu! > Některé dokonce
mluví! > Povídka od Filipa**

Na stopu nás přivedl dopis od školáka Adama Váchy: „Vážený deníku Metro. Dnes mi připadalo, že se na mě žemlovka s jablky z talíře dívá, a sem tam jako by dokonce mrkla. Napadlo mne, že byste sem mohli poslat reportéra, a napsat o tom článek. Níže je vypsán jídelníček na tento týden.“

Neotáleli jsme, a hned jsme na místo vyslali reportéra. Měl tu čest seznámit se s hrachovou kaší, u které jsou, dle slov školáků „životní funkce největší.“ Dále pokračuje reportér Ivo Hanaš:

„Vystál jsem dlouhou frontu u výdejny. Jelikož se školáci v řadě neustále pouštějí, téměř patnáct minut jsem se nehnul z místa. Za mnou stála hospodářka, která se mi důvěrně svěřila, že tu jednou prostála celý den. Přijmul jsem zelenou kaši a odebral se ke stolu. Na stole leželo několik

fleků zmiňované hmoty. „Ahoj Pepo!“, řekly všechny současně, nemysleli tím však mne, nýbrž můj oběd.

„Nazdar Bohouši!“, řekl můj oběd.

Protože se fleky se slovy „Jak se máš“, začaly plazit k mému tácu, přešel jsem na druhý konec jídelny. Spiklenecky jsem se naklonil k talíři.

„Haló?“, řekl jsem. „Dobrý den.“

„Nazdar,“ řekl oběd hlasem tak ledovým, že by donutil i tramvaj č. 14 projednou přijet včas.

„Mohl bych s vámi udělat interview?“

„Dělejte si se mnou co chcete. Interview neinterview. Stejně skončím ve vás či ve zbytkovém koši. Protože oběd nelze vynášet mimo školní jídelnu a odebrat oběd do jídelnosiče je možno pouze v první den nemoci.“

Následovala krátká pauza, během níž jsem si zapisoval informace. Mezitím hrachová kaše pokračovala.

„Je to celkem deprimující. Stvoří vás (to je také zvláštní kapitola, ale kdybych vám prozradil postup stvoření, ohrozilo by to ekonomiku jídelen a znamenalo velký odliv strávníků. Můžu prozradit jen to, že se provádí v sedmi cyklech, z čehož sedmý cyklus spočívá v tom, že vás nechají odležet), chvíli vás dusí na mírném ohni, pak vás vyblemcnou do výdejny, a vydávaj těm mizernejm capartům („Málo kaše! Ne tolik! Stačí! Ubrat!“). Pak vás buď snědí, což se stává málokdy, nebo vás vrátí k vokýnku. Tam vaše tělesné ostatky smetou do koše s ostatními zbytky. Deprimující. Zvlášť tam, kde si děti můžou vybrat. To se potom v koši sejdou různé živočišné druhy. Ovšem nepochybuji o tom, že za chvíli ze zbytkového koše povstane obrovské zmutované monstrum.“ (To teprv uvidíte hnusy, děti – pozn. red.)

„Dobře,“ odvětil jsem. „Proč vás ale kuchyně oživují, když

by vás mohly podávat i... i... neživé?”

„Je to jednoduché,“ odpověděl oběd, který se začal pomalu a s mlaskotem na talíři rozplízávat.

„Jako živé organismy se můžeme rozmnožovat. U nás, hrachových kaší, rozmnožování není až tak časté, ale například u těstovin se špenátem, nebo zejména u žemlovky s cukrem a s jablky je rozmnožování na denním pořádku. Zmíněné žemlovky může být po rozmnožení až třikrát víc. Ale pozor! Novorozeňata jsou plachá, a tak se může stát, že se vám rozběhnou po talíři. (Viz. článek Školní demonstrace pro přesunutí přídavného jména „rozběhnutý“ ze španělského ptáčka na žemlovku (str. 3) – pozn. red.)

„Vidíte toho kluka u támhletoho stolu?“ Zeptal se mě oběd. „Třetího od kraje! No, toho! Tak ten má těhotnou hrachovou kaši. Měla to dítě s Bohdanem. Drželi se pořád při sobě, dokud je nerozdělili ve výdejně... Každýho do jiného kotle...“

„Hm...“, zuřivě jsem listoval notesem a hledal nějakou další otázku.

„Jaká je vaše nejoblíbenější kniha?“, vypálil jsem jen tak, aby řeč nestála.

„Má nejoblíbenější kniha je Velký Česko – Německý slovník Unikum – s mluvnicí, pravopisem a frazeologií – sestavil a zpracoval Karel Kumprecht. Moc dobrý slovník. Hrozně rád jsem si v něm jen tak listoval, četl jsem si v něm... Jo, jo... Z němčiny jsem maturoval. Uměl jsem jí jak rodilý mluvčí. Nabízeli mi místo učitele ve škole, ale přišlo mi to jako moc práce. Já rači překládal...“

„Promiňte,“ řekl jsem „Ale já měl přítele, který na-prosto přesně odpovídá vašemu popisu – maturoval z němčiny, překládal, i ten slovník nosil pořád při sobě...“

Do hlasu oběda se náhle vnesl nadšený tón.

„Petře!“, vykřikl.

„No jó!“, zahulákal jsem „Si to ty!“

„Co si dělal za tu dlouhou dobu co jsme se neviděli?“

„Ále, to víš. A pamatuješ, jak jsme vylekali moji manželku!“

„Jak by ne!“

„Ale,“ zvažněl jsem „Jak tě na přechodu srazilo to auto, myslel jsem, že už jsi pod drnem.“

„To víš že jo. Jenže to bylo tak...“ (Pokračování rozhovoru je cenzurováno, a to proto, že by ve školních jídelnách nezůstal opravdu už ani jeden strážník – pozn. red).

Hlavalámanky

Prosinec chytrolíni – hladová zvířátka

Ted' na podzim jsou listy krásně barevné. Vybarvi javorový list červeně, dubový žlutě a lipový oranžovou barvou. Želva má chuť na javorový list, Hlemýžď na lipový a myška chce do pelíšku dubový. Spoj listy a zvířátka tak, aby se jejich cesty nekřížili. Vybarvi zvířátka stejnou barvou, jako jsou listy, pro které si došla.

Prosinec pro středňáky – hrátky s listy

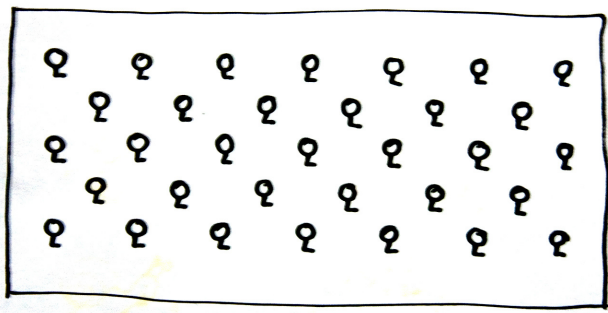
Tvým úkolem je vybarvit list a plod stejného druhu stromu. Javor červeně, lípu zeleně, dub žlutě, buk nechte bílý a vrbu vybarvi modře. Spoj je tak, aby se spojnice mezi sebou nekřížily.

Prosinec pro mazáky – třiatřicet stromů

Hlavlom ze staré německé knihy pro děvčata – kluci, nenechte se zahanbit :-)

Pokuste se projít celým sadem tak, abyste každý strom obešli ze všech čtyř stran a žádný nevynechali. Nesmíte však jít nikudy vícekrát než jednou. Vaše putování má nakonec skončit u toho stromu, odkud jste vyšli.

Kontakty:
Kvítek (724 264 148)
Zelí (603 478 299)

T.O. Vpřed pro vlastní potřebu.
tovpred.ctrnactka.cz

